

Sukkerafgiften tilsammen nu andrage, nemlig omkring ved 3 Millioner Kr., lagt til det, som Olfkatten indbringer, nemlig omkring ved 3,800,000 Kr., omtrent udgør det Maksimum, hvortil man var kommen ved Suktertolden, ført for den ny Ordning indtraadte i 1891, idet det sidste Tal for 1889—90 androg omtrent 7 Millioner Kr. i begge disse Aar som Suktertold og Sukkerafgift. Seg tillader mig at hævde den Anskuelse, at naar paa det foreliggende Lovforslag Sukker og Olf atter ere bragte i Forbindelse med hinanden, er det stet paa en Maade, der ikke kan komme Konsumenterne væsentlig til Skade, thi vil man regne Konsumenterne af begge disse Artikler for at være de samme, vil Forslaget betinge en billigere Afgift for Olfet og en lidt forhøjet Afgift for Sukkeret, saa at disse to Forhold kompensere hinanden, og Skatteborgerne altsaa ikke væsentlig komme til at lide herved, hvilket da ogsaa tydelig er bevist ved de Beregninger, der findes paa sidste Side af Anmærkningerne til Lovforslaget, og som udviise en Mindreindtægt for Staten som det endelige Resultat. Naar det er blevet fremhævet, at den Retning, man her gaar i, det Forslag, man her har opstillet med Hensyn til Sukkeret, var en forøget Bestyttelse, altsaa et Indgreb i den fri Handel, vil jeg tillade mig at hævde, at det, man her foreslaar, er ikke Indførelse af en ny Bestyttelse, men en Udvidelse af en Bestyttelse, som principielt allerede foreligger. Det er anerkendt mange Gange i den danske Lovgivning, at den indenlandske Roesukkeravl inden for visse Grænser fortjener Bestyttelse. Det er godtgjort ved de Love af 1873 og 1874, der paa den Tid bestemte Afgiften af Sukkeret, det er godtgjort ved Loven af 1ste April 1887, ved hvilken der opnaaedes en ganske midlertidig Udsørselspræmie for det hjemmeavlede Sukker, og det er endelig fastslaaet ved den Lovordning, der nu foreligger, Loven af 1ste April 1891, hvorved der er givet en rigtig nok kun ringe Bestyttelse for det danske Sukker. Det har længe nok været sagt om denne Bestyttelse, at den kun til en vis Grad ækvivalerer den forøgede Udgift til Maskiner, Kul og deslige ved Fremstillingen af det danske Sukker, men selv om man vil kompensere Bestyttelsen med de her paapegede Udgifter, er det jo ikke derfor mindre en Bestyttelse. Det, der nu er bragt

i Forslag, er altsaa kun en Udvidelse af et Princip, som allerede er til Stede. Det er ikke nogen ny Bestyttelse, der indføres, heller ikke en Bestyttelse af den Art eller af et saadant Omfang — det tror jeg vil blive indrømmet fra alle Sider — at den skulde kunne betinge en saadan Udvtikling af Industrien, at der skulde blive gjort ny Anlæg. Det er nemlig en ganske midlertidig Bestyttelse, der er bragt i Forslag, i Tighed med, hvad der stete ved Loven af 1ste April 1887, der ogsaa kun gjaldt for et Aar. Derved tror jeg, det kan forsvares, at man, naar der virkelig kan paavises en Nødstilstand for den paagældende Industri, opstiller Bestyttelsesnormer, thi derved sker der paa ingen Maade — hvad jeg skulde være den sidste til at foreslaa — noget Indgreb i, hvad der ganske vist i Dag er blevet paavist som nær forestaaende: en Revision af Toldlovgivningen i dens Helhed. Det vil jo, som allerede omtalt af det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkreds (Neergaard), paa Finansloven, som snart vil komme til 3dje Behandling, fremkomme et Forslag fra Regeringen om Nedsættelse af en Kommission til Behandling af de forskellige til Toldlovgivningen hørende Emner, hvor altsaa selvfølgelig ogsaa Sukkerafgiften vil komme til Behandling. Jeg tror, at hvad det ærede Medlem, som jeg nu nævnte, ansøgte, at man kunde hjælpe tilstrækkeligt paa Roesukkeret ved Frigivelse af Toldtolden og ved Nedsættelse af Tolden paa Maskiner, vilde blive en saa overordentlig ringe Hjælp, at den næsten ikke vilde blive følelig, og jeg antager derfor ogsaa, at naar man udsætter de Overvejelser, der skulde finde Sted, indtil den kommende Toldkommissions Arbejde ligger for, vil man komme noget videre end til de Foranstaltninger, som det ærede Medlem paapegede. Det, der i Djeblilket trænges til, er en midlertidig Hjælp, og det er i Erkendelsen heraf, at Regeringen er fremkommen med dette Forslag. Naar jeg tillod mig at sige, at det er en Nødstilstand til Stede for Fabrikkerne og for Roesdyrterne, ligger det ikke saa meget i den Eksportpræmie, der allerede er indført i Tyskland, som i et Forslag til Udvidelsen af Eksportpræmien, der nu behandles i den tyfste Rigsdag, og det er min Overbevisning, at hvis denne Præmie bliver vedtagen — og det er der vist al mulig Udfigt til, naar